Σουφλίον 1 Νοεμβρίου 1939.

Ἀγαπημένε μου Δεσπότη,

Ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν σας καὶ εὐχαρίστως σπεύδω νὰ ἀπαντήσω τὰ ἑξῆς:

Πρὸς νότον τῆς Ἀδριανουπόλεως, πέραν τοῦ Ἄρδα ποταμοῦ ὑπέρχον, μέχρι τῆς χθές, πρόντε ἑλληνικώτατα χωρία, τὸ Βοσνοχώριον, Καραγάτσιον, Νεμιρδέσιον (Νεμίρ-Τάς), Τσιορέκ-κιοϊ καὶ Ρύζια, ὅλα μὲ τὰ ἴδια ἤθη καὶ ἔθιμα, ποιὴν ἐνδυμασίαν, τὸ γλωσσικὸν ἰδίωμα, τὴν εὐφυΐαν, τὴν ἐργατικότητα καὶ τὴν κρασοκατάνυξιν. Ἐξ αὐτῶν τὸ μεγαλείτερον καὶ ἀκμαιότερον ἦτο τὸ Βοσνοχώριον, ἀριθμοῦν ἐστὰς λεγεντάτας τοῦ ἡμέρας περὶ τὰς ὀκτακοσίας οἰκογενείας. Οὐδὲν τῶν χωρίων τούτων, ἐξ ὅσων ἐγὼ γνωρίζω, ἀναφέρεταί σου, ἐκτὸς τοῦ Νεμιρδεσίου, ὅπου, καθ' ἃ ἱστορικῶς εἶνε γνωστόν, ἐφυλακίσθη ὁ αἰχμάλωτος βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Γουστάβος ὁ ΙΒ'. Ἐπίσης μνημονεύεται τὸ μιάν ὥραν Ἀναλ. τῆς Ἀδ/πόλεως χωρίον Ἀρναούτ-κιοϊ ὡς τὴν Γεωγραφίαν τοῦ Μελετίου Ἀθηνῶν

ὡς Ἀρβανιτοχώρι. Τοῦτο δὲ ἦτο μέχρι
ὡς φαίνεται ἀπὸ τὴν ἀπογραφήν, ὡς ἔχομεν
ἀναφέρει. Ὅταν ἀπομακρύνθη τὸ χωρίον τοῦτο
κατὰ τὸ 1880 εἶχε μόλις 18–20 οἰκίας.
Αἱ καὶ Ἀρβανιτοχώρια, οἱ κάτοικοί
του κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀπογραφῆς
μου ὡμίλουν μόνον ἑλληνικά, ἐνῶ ὅλα
τὰ ἄλλα ἀρβανίτικα χωρία τῶν Θερμῶν
(ἀνω) ὁμιλοῦν, μέχρι τῶν σήμερον ἀπό-
μεν, ἡ ἀκόμη μερικοὶ γέροντες τὴν
Ἀρβανιτικήν.

Ἐξ ὅσων ἠμπόρεσα, δὲν ὑπάρχει ἱστο-
ρικὴ μαρτυρία, ὅτι τὸ βοσνοχώρι
(Μποσνιάκ-κιοϊ) ἀπωκίσθη ἀπὸ βο-
σνίους, ἐξ ἐμπιστοσύνης ἀφ' ὅτου με
τὴν ἄφιξιν τῶν Μιλεσιωτῶν εἰς τὴν
ὡραίαν τοποθεσίαν. Ποῦ
τὸ βρῆκεν ὁ ἀποικισμὸς μεσαιωνοδίφης,
ὀφείλει νὰ τὸ εἴπῃ.

Τὸ δεύτερον χωρίον, ὁμωνύμως τὴ κατα-
γωγὴ τοῦ ἀλεξιφρονεστάτου Στεφάνου Κα-
σαδρουσέως, εἶπε, κατὰ τὴν γνώμην μου,
ἀληθέστατον. Ἐξ ὅσων ἀπὸ ἐτῶν – δυστυ-
χῶς ὄχι πλέον τῶν ἀποχρώντων εἰς
τὴν ἱστορίαν τῆς Θρᾴκης Ἀδελφανόπο-
λεως – ἠδυνήθην νὰ ἐξακριβώσω, ὁ πατὴρ μὲν
τοῦ Στεφάνου Καδρουσέως ἦτο βο-
σνοχωρίτης, ἡ δὲ μήτηρ του ἀπὸ
τὸ ὡραιότατον Κιεσχανέ, κείμενον
ἀκριβῶς ἀνωθεν τοῦ Βοσνοχωρίου,
ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὸ χωρίον ἡ ὁσημάντωρ
Ἠδών. Τὸ Κιεσχανὲ εἶχε ἐξ ἀρχαιο-
τάτης ἀποικίας ἀλβανικῆς, ἀνήκουσαν
δὲ πάλαι τὸ ἀείμνηστον μιλε-
σιωτικὴν Νικομηδίαν Ἀγιοκυρικῆς
ἡ Λιλίως Νικόδημος, ἀφεώραμεν
λάνια ἱερέων ὑπαλλαγῶν ἐξ ἀφορμῶν
σων. Ὁ Καδρουσέως δὲν ἤμουν
ὡς ὠφείλομεν ἀκοχήν, κἂν δὲ
γνωστόν, ὅτι ἦτο ἀνωνυμία τοῦ πρώτου
μενείου Ἀπροσώπως ἀπὸ τοῦ 1818–
1824. Ἀλλὰ ἀπὸ τότε ἀκεραίως ἕως τὴν ἀφο-
λαον ἀριθμήσαντας ἐν τῷ ἐφημερεύον-
ἐκείνῳ σχολείῳ οἱ Καλόγιοι λόγιοι καὶ
ἀλλάσσοντες ἀμισθοι, μεταξὺ τῶν ὁποί-
ων ἐγὼ ὁ παπαΐλης πατήρ μου, ὅστις,
ὅταν μὲ τὸν ἀδελφόν μου Πανάγιν ἐπέ-
μενα μαθηταὶ εἰς τὸ γυμνάσιον, διὰ νὰ
πληρώσῃ τὸν χρέος μας εἰς τὸ γεωργικὸν

μᾶς ἔφερε πάντοτε ὡς ὑπόδειγμα τὸν Στέφανον Καραθεοδωρῆ, ὁ ὁποῖος "διὰ τῆς ἐπιμελείας του, ἂν καὶ Βοσνοχωρίτης ἔγινε διάσημος ἰατρός, φιλόσοφος καὶ πολιτικός".

Εἰς ἐπίσχυσιν τῶν λόγων τοῦ πατρός μου ἤρχετο καὶ ὁ πατήρ δύο συμμαθητῶν μου, τοῦ Θεοδώρου καὶ Δημητρίου Σωτηριάδου, τῆς μεγάλης καὶ ἀρχοντικῆς αὐτῆς οἰκογενείας τῆς Ἀδριανήλεως, γνωστῆς πυρίως ὡς οἰκογενείας Φασουλᾶ. Ὁ Γέρω Φασουλᾶς, στενὸς συγγενὴς τοῦ Καραθεοδωρῆ, μαῖ ἔλεγε, ὅτι πράγματι ὁ Στέφανος εἶχε πατέρα Βοσνοχωρίτης. Τὰ ἔτι δὲ σπουδαιότερον, εἶνε, ὅτι οἱ οἰκογένεια Φασουλᾶ εἶχεν ὡς πληρονομικὴν ἰδιοκτησίαν μεγάλον λαχανόκηπον πλησίον τῆς Ἄρδας, δηλαδὴ εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Βοσνοχωρίου. Θὰ εἶχεν ἀναντιρρήτως καὶ ἡ οἰκογένεια Καραθεοδωρῆ ἐκεῖ κτήματα ἰδικά τῆς.

Ταῦτα τὰ ὀλίγα καὶ ἐλπίζω νὰ Σᾶς ἱκανοποιήσουν ὁπωσδήποτε.

Μὲ πολλὴν ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην
Ὑμέτερος πάντοτε
Κ. Κουρ[illegible]

21/3 ια 1939 Αδ